EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 28/04/2021 a les 07:16

?Coses que passen

No fa gaire vaig assistir a un acte d'una manresanitat rotunda, granítica, pura. Hi vaig anar perquè m'havien demanat que seleccionés un parell de textos del Lluís Calderer per ser llegits al final i em va fer gràcia veure'n l'execució. Hi havia un centenar de persones i tothom es coneixia (autoritats, periodistes, gent vinculada a entitats de la ciutat...). Les ciutats mitjanes (potser també les grans i, per descomptat, les petites) acostumen a tendir cap a una certa endogàmia institucional, associativa i cultural. A tot arreu hi ha la mateixa gent, sovint de les mateixes famílies, amb cognoms que es repeteixen i una complicitat antropològica. A mi, en aquests ambients, em costa una mica d'encaixar-hi, oi més quan tot i haver viscut vint-i-cinc anys a Manresa sé que mai no comptabilitzaré entre els manresans de soca-rel. No hi soc nascut ni hi vaig anar a escola, no he jugat pels carrers d'aquesta ciutat ni m'hi he barallat a cops de pedra, no conec els locals que estaven de moda quan era adolescent ni m'hi he aparellat. Ni tan sols se me n'ha encomanat gaire l'accent. Els manresans m'accepten com un més i m'aprecien, és cert, però mai no seré del tot un dels seus, perquè hi ha massa converses que me n'exclouen.

Val a dir que el meu caràcter tímid i introvertit tampoc no hi ajuda gaire. La lectura dels textos de l'enyorat Lluís Calderer -vaig triar un poema d'*El pacte clos*, dedicat a Josep Junyent, i un fragment del conte *La Seu se'n va a córrer món*- va estar molt ben executada pel també poeta Ton Armengol. Me'ls havien demanat la setmana anterior amb urgència, d'un dia per l'altre, i, tot i que la tria no m'havia suposat gaire feina, em va saber una mica de greu que durant l'acte no s'esmentés la meva participació. Tenia curiositat per comprovar-ho, malgrat que ja m'ho podia imaginar. Les col·laboracions culturals, especialment les vinculades a temes literaris, ja ho tenen, això: gent que cobra un sou et demana que -si us plau- facis una feina no remunerada i després tot just et donen les gràcies discretament i en privat. Això, però, no passa només a Manresa. Passa a tot arreu.